

PARLAMENT EUROPEJSKI

2009 - 2014

Dokument z posiedzenia

A7-0083/2011

23.3.2011

SPRAWOZDANIE

w sprawie zarządzania i partnerstwa na jednolitym rynku
(2010/2289(INI))

Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów

Sprawozdawczyni: Sandra Kalniete

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	13
OPINIA KOMISJI ZATRUDNIENIA I SPRAW SOCJALNYCH	18
OPINIA KOMISJI PRAWNEJ	22
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	26

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie zarządzania i partnerstwa na jednolitym rynku (2010/2289(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „W kierunku Aktu o jednolitym rynku. W stronę społecznej gospodarki rynkowej o wysokiej konkurencyjności. 50 propozycji na rzecz wspólnej poprawy rynku pracy, przedsiębiorczości i wymiany” (COM(2010)0608),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Europa 2020 – strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2010)2020),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Jednolity rynek Europy XXI wieku” (COM(2007)0724) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „The single market: review of achievements” (SEC(2007)1521),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2007 r. w sprawie przeglądu jednolitego rynku¹ oraz dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „The Single Market review: one year on” (SEC(2008)3064),
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Inteligentne regulacje w Unii Europejskiej” (COM(2010)0543),
- uwzględniając 27. sprawozdanie roczne Komisji z kontroli stosowania prawa UE oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Situation in the different sectors” (SEC(2010)1143),
- uwzględniając zalecenie Komisji z dnia 29 czerwca 2009 r. w sprawie środków na rzecz poprawy funkcjonowania jednolitego rynku (C(2009)4728),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 10 grudnia 2010 r. w sprawie Aktu o jednolitym rynku,
- uwzględniając sprawozdanie prof. Maria Montiego dla Komisji dotyczące ożywienia jednolitego rynku,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 maja 2010 r. w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom²,
- uwzględniając tabelę wyników rynku wewnętrznego nr 21 (2010 r.) oraz swoje rezolucje z dni 9 marca 2010 r.³ i 23 września 2008 r.⁴ w sprawie tabeli wyników rynku wewnętrznego,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Skuteczna Europa – stosowanie prawa wspólnotowego” (COM(2007)0502),
- uwzględniając art. 258–260 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),

¹ Dz.U. C 187E z 27.7.2008, s.80.

² Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0186.

³ Dz.U. C 349E z 22.12.2010, s.25.

⁴ Dz.U. C 8E z 14.1.2010, s. 7.

- uwzględniając art. 7, 10 i 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych i Komisji Prawnej (A7-0083/2011),
- A. mając na uwadze, że ożywienie jednolitego rynku wymaga aktywnego wsparcia ze strony wszystkich obywateli, instytucji europejskich, państw członkowskich i zainteresowanych stron,
 - B. mając na uwadze, że w celu uzyskania aktywnego wsparcia ze strony wszystkich zainteresowanych stron ważne jest zapewnienie skutecznej reprezentacji społeczeństwa obywatelskiego i MŚP podczas konsultacji i dialogu z Komisją oraz grupami ekspertów,
 - C. mając na uwadze, że szczególne znaczenie dla udanego ożywienia jednolitego rynku mają właściwe rozpowszechnianie i kształtowanie różnych konsultacji i sprawozdań instytucji UE oraz zarządzanie nimi (UE 2010, sprawozdanie na temat obywatelstwa za 2010 r., zintegrowana polityka przemysłowa, Europejska agenda cyfrowa, sprawozdanie prof. Maria Montiego, rezolucja Parlamentu w sprawie przybliżenia jednolitego rynku konsumentom i obywatelom, sprawozdania Felipe Gonzalesa i IMCO itp.),
 - D. mając na uwadze, że nadal utrzymuje się znaczny rozdźwięk między przepisami regulującymi jednolity rynek a korzyściami, jakie obywatele i przedsiębiorcy mogą z nich czerpać w praktyce,
 - E. mając na uwadze, że średni deficyt transpozycji UE wynosi 1,7% przy uwzględnieniu przypadków, w których czas transpozycji dyrektywy przekracza wyznaczony termin oraz w których Komisja wszczęła postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego z powodu niezgodności,

I. Wstęp

1. z zainteresowaniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „W kierunku Aktu o jednolitym rynku”, zwłaszcza jego trzeci rozdział, i proponowane w nim globalne podejście zmierzające do przywrócenia równowagi na jednolitym rynku pomiędzy przedsiębiorstwami i obywatelami oraz zwiększenia demokratyczności i przejrzystości procesu podejmowania decyzji; podkreśla, że takie podejście zmierza do zagwarantowania jak największej równowagi pomiędzy propozycjami zawartymi w trzech częściach komunikatu;
2. uważa, że trzy rozdziały tego komunikatu są tak samo ważne i powiązane ze sobą oraz że należy je rozpatrywać łącznie, bez osobnego uwzględniania różnych, zawartych w nich zagadnień;
3. wzywa Komisję i Radę, by nasiliły całościowe podejście do ożywienia jednolitego rynku, włączając do wszystkich dziedzin polityki priorytety jednolitego rynku, które są niezbędne do stworzenia jednolitego rynku na korzyść europejskich obywateli,

konsumentów i przedsiębiorców;

4. jest zdania, że poprawa europejskiego ładu gospodarczego, wdrożenie strategii „UE 2020” oraz ożywienie jednolitego rynku są równie ważne dla ożywienia gospodarki europejskiej i że powinno się je rozpatrywać wspólnie;
5. uważa, że należy ukończyć tworzenie pozbawionej barier i konkurencyjnego jednolitego rynku, aby zaoferować konkretne korzyści pracownikom, studentom, emerytom, rencistom i ogólnie obywatelom oraz przedsiębiorstwom, w szczególności MŚP, w ich codziennym życiu;
6. zwraca się do Komisji o opublikowanie harmonogramu wdrożenia Aktu o jednolitym rynku oraz o regularne upublicznianie wiadomości o konkretnych postępach w celu uwrażliwienia obywateli europejskich na jego wejście w życie i informowania o płynących z nich korzyściach;

II. Ocena ogólna

Wzmocnienie politycznego przywództwa i partnerstwa

7. jest przekonany, że jednym z głównych wyzwań związanych z ożywieniem jednolitego rynku jest zagwarantowanie politycznego przywództwa, zaangażowania i koordynacji; jest zdania, że wszechstronne wskazówki pochodzące od najwyższego szczebla politycznego mają zasadnicze znaczenie dla ożywienia jednolitego rynku;
8. proponuje, by przewodniczący Komisji otrzymał uprawnienie do koordynacji i nadzorowania procesu ożywienia jednolitego rynku w ścisłej współpracy z przewodniczącym Rady Europejskiej i właściwymi organami państw członkowskich; wzywa przewodniczących Komisji i Rady Europejskiej do ścisłego koordynowania podejmowanych działań, których celem jest ożywienie wzrostu gospodarczego, zwiększenie konkurencyjności, ożywienie społecznej gospodarki rynkowej i wzmocnienie zrównoważonego charakteru Unii;
9. podkreśla większą rolę PE i parlamentów państw członkowskich na mocy traktatu lizbońskiego; apeluje o wzmocnienie roli Parlamentu w procesie przyjmowania prawodawstwa w dziedzinie jednolitego rynku; zachęca parlamenty państw członkowskich do uczestnictwa w opracowywaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku w trakcie całego cyklu legislacyjnego oraz do realizacji wspólnych działań z Parlamentem Europejskim, co doprowadzi do lepszej synergii pomiędzy tymi dwoma szczeblami parlamentarnymi;
10. z zadowoleniem przyjmuje podejście Komisji, zgodnie z którym podstawą ożywionego jednolitego rynku jest dialog i partnerstwo, i domaga się zwiększonych wysiłków wszystkich zainteresowanych stron w celu zagwarantowania realizacji tego podejścia, dzięki czemu jednolity rynek będzie mógł całkowicie spełniać swoją rolę, promując wzrost i gospodarkę rynkową o wysokiej konkurencyjności;
11. wzywa Komisję do organizowania co roku wspólnie z prezydencją forum jednolitego rynku skupiającego zainteresowane strony z instytucji unijnych, państw członkowskich

oraz przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i organizacji przedsiębiorców w celu oceny postępów w ożywianiu jednolitego rynku, wymiany najlepszych praktyk oraz zajęcia się najważniejszymi problemami obywateli europejskich; zwraca się do Komisji o kontynuowanie działań w celu wskazania 20 najpoważniejszych napotykanych przez obywateli źródeł niezadowolenia i frustracji, wywołanych wprowadzeniem jednolitego rynku; proponuje, by Komisja przedstawiała na forum jednolitego rynku powyższe problemy oraz sposoby ich rozwiązania;

12. wzywa rządy państw członkowskich do przyjęcia na siebie odpowiedzialności za ożywienie jednolitego rynku; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy państw członkowskich dotyczące optymalizacji sposobu postępowania z dyrektywami w sprawie jednolitego rynku w odniesieniu do poprawy koordynacji, tworzenia systemów zachęt oraz nadania transpozycji większego znaczenia politycznego; uważa, że podczas omawiania najważniejszych celów nowego prawodawstwa kluczowe znaczenie ma większe skoncentrowanie się na terminowej i prawidłowej transpozycji, właściwym stosowaniu i lepszym egzekwowaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku oraz stworzenie w tym celu odpowiednich zachęt;
13. zauważa, że przepisy dotyczące jednolitego rynku są często wdrażane przez władze lokalne i regionalne; podkreśla potrzebę większego zaangażowania władz regionalnych i lokalnych w tworzenie jednolitego rynku na wszystkich etapach procesu podejmowania decyzji zgodnie z zasadą pomocniczości i partnerstwa; aby podkreślić znaczenie takiego zdecentralizowanego podejścia, proponuje powołanie w każdym państwie członkowskim paktu terytorialnego władz lokalnych i regionalnych na rzecz strategii Europa 2020, aby zwiększyć zaangażowanie we wdrażanie strategii Europa 2020;
14. uważa, że „dobre administrowanie” jednolitym rynkiem musi respektować rolę dwóch instytucji doradczych istniejących na szczeblu europejskim – Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – a także partnerów społecznych;
15. podkreśla, że dialog z partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim ma podstawowe znaczenie dla przywrócenia zaufania do jednolitego rynku; oczekuje na nowe i odważne pomysły Komisji dotyczące sposobów faktycznego udoskonalenia tego dialogu; domaga się zaangażowania partnerów społecznych i przeprowadzania z nimi konsultacji w sprawie wszelkich odnośnych przepisów prawnych dotyczących jednolitego rynku, które mają wpływ na rynek pracy;
16. z zadowoleniem przyjmuje wyrażany przez Komisję zamiar pogłębienia otwartego, przejrzystego i regularnego dialogu ze społeczeństwem obywatelskim;
17. wzywa Komisję do opublikowania zielonej księgi w sprawie wytycznych dotyczących konsultacji instytucji UE ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi i społeczeństwem obywatelskim, przy czym konsultacje te powinny być szerokie, interaktywne oraz powinny przynosić wartość dodaną proponowanym strategiom;
18. wzywa Komisję do możliwie jak najpełniejszego dostosowania dialogu i komunikacji do potrzeb zwykłych obywateli, na przykład przez udostępnienie wszystkich prowadzonych konsultacji społecznych we wszystkich językach urzędowych UE lub przez posługiwanie się językiem, który jest zrozumiały dla zwykłego obywatela;

19. wzywa Komisję do rozpoczęcia kampanii informacyjnej i edukacyjnej dotyczącej istoty jednolitego rynku i celów określonych po to, by zwiększyć jego dynamikę z jednoczesnym uwzględnieniem aspektów spójności społecznej i regionalnej; podkreśla, że ta kampania informacyjna powinna sprzyjać zwiększeniu uczestnictwa – oraz możliwości uczestnictwa – każdego obywatela, pracownika i konsumenta w procesie kształtowania konkurencyjnego, sprawiedliwego i zrównoważonego rynku;
20. uważa, że stosowanie nowych narzędzi współpracy i podejść Web 2.0 umożliwi bardziej otwarte i odpowiedzialne, elastyczniejsze i skuteczniejsze zarządzanie jednolitym rynkiem;

Regulacja jednolitego rynku

21. jest zdania, że inicjatywy podejmowane przez pojedyncze państwa członkowskie nie mogą być skuteczne bez skoordynowanych działań na szczeblu UE oraz że zasadnicze znaczenie ma zatem przemawianie przez Unię Europejską jednym silnym głosem i wdrażanie wspólnych działań; uważa, że solidarność, na której opiera się europejski model gospodarki społecznej, oraz koordynacja reakcji krajowych miały kluczowe znaczenie dla uniknięcia stosowania przez pojedyncze państwa członkowskie krótkoterminowych środków protekcyjnych; wyraża obawę, że powrót protekcyjizmu gospodarczego na szczeblu krajowym doprowadziłby najprawdopodobniej do fragmentacji rynku wewnętrznego i zmniejszenia konkurencyjności, w związku z czym należy go unikać; jest zaniepokojony faktem, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy może być wykorzystany do uzasadnienia przywrócenia środków protekcyjnych w różnych państwach członkowskich, podczas gdy spadek koniunktury wymaga zastosowania wspólnych mechanizmów ochronnych;
22. jest zdania, że postęp na rynku wewnętrznym nie powinien opierać się na stosowaniu najniższego wspólnego mianownika; zachęca zatem Komisję do objęcia przewodnictwa i wystąpienia z odważnymi propozycjami; zachęca państwa członkowskie do stosowania metody ściślejszej współpracy w obszarach, w których nie da się osiągnąć porozumienia 27 państw; zauważa, że inne kraje będą bez problemu mogły włączyć się do tych czołowych inicjatyw na późniejszym etapie;
23. uważa, że złożona struktura zarządzania jednolitym rynkiem działa na niekorzyść ogólnej skuteczności i zasadności jednolitego rynku;
24. uważa, że więcej uwagi należy poświęcić jakości i przejrzystości prawodawstwa UE, aby ułatwić proces wdrażania przepisów dotyczących jednolitego rynku w państwach członkowskich;
25. jest zdania, że stosowanie w odpowiednich przypadkach rozporządzeń zamiast dyrektyw przyczyniłoby się do bardziej przejrzystego środowiska regulacyjnego i ograniczyłoby koszty związane z transpozycją; wzywa Komisję do opracowania bardziej ukierunkowanego podejścia do wyboru instrumentów legislacyjnych, w zależności od charakterystyki prawnej i merytorycznej postanowień, które mają zostać wdrożone, przy poszanowaniu zasady pomocniczości i proporcjonalności;

26. zachęca Komisję i Radę do zwiększenia wysiłków w celu wdrożenia strategii inteligentnych regulacji w celu dalszej poprawy jakości regulacji, przy pełnym poszanowaniu zasad pomocniczości i proporcjonalności;
27. wzywa Komisję do dalszego prowadzenia niezależnych ocen ex-ante i ex-post prawodawstwa z udziałem zainteresowanych stron w celu poprawy skuteczności prawodawstwa;
28. sugeruje, aby Komisja usystematyzowała i udoskonaliła test MŚP, biorąc pod uwagę różnorodność ich sytuacji, w celu oceny wpływu wniosków ustawodawczych na MŚP;
29. jest zdania, że tabele korelacji przyczyniają się do lepszej transpozycji i znacznie ułatwiają egzekwowanie przepisów dotyczących jednolitego rynku; wzywa państwa członkowskie do opracowania i udostępnienia obywatelom tabel korelacji w odniesieniu do całego prawodawstwa w dziedzinie jednolitego rynku; zauważa, iż może się zdarzyć, że Parlament w przyszłości nie włączy do porządku obrad sprawozdań w sprawie kompromisowych tekstów przyjętych z Radą, jeśli nie zostaną przewidziane postanowienia dotyczące tabel korelacji;

Koordinacja administracyjna, mechanizmy rozwiązywania problemów i informowanie

30. popiera propozycje zawarte w Akcie o jednolitym rynku, które mają na celu dalsze rozwijanie współpracy administracyjnej pomiędzy państwami członkowskimi, w tym rozszerzenie systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym na inne odnośne dziedziny ustawodawstwa, z uwzględnieniem bezpieczeństwa i użyteczności systemu; wzywa Komisję do wsparcia państw członkowskich dzięki zapewnieniu szkoleń i wytycznych;
31. uważa, że samorządy i władze regionalne mogłyby zostać włączone do opracowywania i rozwijania systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym po przeprowadzeniu szczegółowej oceny korzyści i problemów, jakie może spowodować rozwijanie systemu;
32. podkreśla znaczenie lepszej komunikacji i rozszerzenia systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym, ponieważ bardzo ważne jest udzielanie, zwłaszcza MŚP, jasnych informacji na temat tego rynku;
33. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji polegający na współpracy z państwami członkowskimi w celu konsolidacji i wzmocnienia nieformalnych narzędzi rozwiązywania problemów, takich jak SOLVIT, projekt EU Pilot oraz Europejskie Centra Konsumentów; wzywa Komisję do sporządzenia planu dotyczącego rozwoju i wzajemnego połączenia różnych narzędzi rozwiązywania problemów w celu zagwarantowania skuteczności oraz łatwości korzystania z nich przez użytkowników, a także w celu uniknięcia zbędnego kolidowania tych instrumentów ze sobą; wzywa państwa członkowskie do przeznaczenia na te narzędzia rozwiązywania problemów odpowiednich zasobów;
34. wzywa Komisję do dalszego rozwoju i promowania strony internetowej Twoja Europa, tak aby pełniła funkcję jednego punktu kontaktowego udostępniającego obywatelom i przedsiębiorstwom wszelkie informacje i pomoc niezbędną w celu skorzystania z praw

przysługującym im w ramach jednolitego rynku;

35. wzywa państwa członkowskie do rozwijania pojedynczych punktów kontaktowych na mocy dyrektywy usługowej w przyjazne użytkownikom i łatwo dostępne centra administracji elektronicznej, w których przedsiębiorcy mogą uzyskać wszelkie niezbędne informacje w odnośnych językach UE, dopełnić wszelkich formalności i poczynić niezbędne kroki za pomocą środków elektronicznych w celu świadczenia usług w danym państwie członkowskim;
36. uznaje istotną rolę EURES-u w ułatwianiu swobodnego przepływu pracowników w Unii oraz w zapewnianiu ścisłej współpracy pomiędzy krajowymi służbami zatrudnienia; wzywa państwa członkowskie do rozpowszechniania wśród opinii publicznej wiedzy na temat tej użytecznej sieci służb, aby umożliwić większej liczbie obywateli UE pełne korzystanie z możliwości zatrudnienia w całej UE;
37. wzywa parlamenty państw członkowskich, władze regionalne i lokalne oraz partnerów społecznych do wzięcia aktywnego udziału w nagłaśnianiu korzyści płynących z jednolitego rynku;

Transpozycja i egzekwowanie przepisów

38. wzywa Komisję do wykorzystania wszystkich uprawnień, jakimi dysponuje na mocy traktatów, w celu poprawy transpozycji, stosowania i egzekwowania przepisów dotyczących jednolitego rynku z korzyścią dla europejskich obywateli, konsumentów i przedsiębiorstw; wzywa państwa członkowskie do nasilenia działań w celu pełnego i właściwego wdrożenia przepisów dotyczących jednolitego rynku;
39. jest zdania, że postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego jest kluczowym narzędziem gwarantującym funkcjonowanie jednolitego rynku, lecz podkreśla, że należy uwzględnić dodatkowe instrumenty, które są mniej czasochłonne i uciążliwe;
40. apeluje do Komisji, aby pozostawała obojętna na wszelkie ingerencje polityczne i niezwłocznie wszczyniała postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom w przypadkach, gdy przedprocesowe mechanizmy rozwiązywania problemów nie spełniają swojej roli;
41. zauważa, że niedawne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości otwiera przed Komisją nowe możliwości postępowania w przypadkach „ogólnych i systemowych” naruszeń przepisów dotyczących jednolitego rynku przez państwa członkowskie;
42. apeluje do Komisji o pełne wykorzystanie zmian wprowadzonych art. 260 TFUE, które mają na celu uproszczenie i przyspieszenie procedury nakładania kar finansowych w kontekście postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom;
43. uważa, że Komisja powinna odgrywać aktywniejszą rolę w egzekwowaniu przepisów dotyczących jednolitego rynku dzięki prowadzeniu bardziej systematycznego i niezależnego monitorowania w celu przyspieszenia i usprawnienia postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;

44. wyraża ubolewanie, że w przypadku zbyt wielu postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom do momentu zamknięcia postępowania lub wniesienia sprawy do Trybunału Sprawiedliwości upływa wiele czasu; zwraca się do Komisji o wprowadzenie dwunastomiesięcznego poziomu odniesienia dla maksymalnego średniego czasu rozpatrywania uchybień, od otwarcia sprawy do wysłania wniosku do Trybunału Sprawiedliwości; wyraża głębokie ubolewanie, że procedury takie nie mają bezpośrednich skutków dla obywateli i rezydentów UE, którzy padli ofiarą braku egzekwowania przepisów unijnego prawa;
45. zwraca się do Komisji o udzielanie bardziej przejrzystych informacji na temat trwających postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego;
46. wzywa Komisję do zaproponowania poziomu odniesienia dotyczącego wykonywania przez państwa członkowskie orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości;
47. wspiera inicjatywy Komisji polegające na dalszym zwiększeniu korzystania z alternatywnych metod rozstrzygania sporów (ADR) w celu zagwarantowania konsumentom i przedsiębiorstwom szybkiego i skutecznego dostępu do prostego i niekosztownego pozasądowego rozstrzygania sporów w przypadku krajowych i transgranicznych sporów dotyczących zakupów internetowych, jak i nieinternetowych; z zadowoleniem przyjmuje zapoczątkowane przez Komisję konsultacje; podkreśla konieczność lepszego informowania obywateli o istnieniu alternatywnych metod rozstrzygania sporów;
48. wzywa Komisję do skupienia się również na zapobieganiu sporom, na przykład przez wprowadzenie bardziej surowych środków, które pozwalają uniknąć nieuczciwych praktyk handlowych;
49. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący rozpoczęcia publicznych konsultacji w sprawie europejskiego podejścia do roszczeń zbiorowych i sprzeciwia się wprowadzeniu systemu dochodzenia roszczeń zbiorowych wzorującego się na modelu amerykańskim, który zawiera silne zachęty ekonomiczne, by zaskarżać przed sądem nieuzasadnione roszczenia;
50. stwierdza, że wszelkie wnioski w sprawie dochodzenia roszczeń zbiorowych w przypadku naruszenia prawa konkurencji muszą być zgodne ze stanowiskiem Parlamentu wyrażonym w jego rezolucji z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej; utrzymuje, że Parlament musi uczestniczyć w przyjmowaniu takich aktów za pomocą zwykłej procedury ustawodawczej oraz wzywa Komisję do bardziej ogólnego rozważenia zasadności stosowania minimalnych norm w odniesieniu do prawa do odszkodowania z tytułu szkód poniesionych w wyniku naruszenia przepisów UE;

Monitorowanie, ocena i modernizacja

51. popiera ukierunkowane i oparte na dowodach podejście do monitorowania i oceny rynku; zachęca Komisję do dalszego rozwijania narzędzi monitorowania rynku, takich jak mechanizm ostrzegawczy przewidziany w dyrektywie usługowej, poprzez udoskonalanie

metodyki, wskaźników i gromadzenia danych, przy jednoczesnym przestrzeganiu zasad praktyczności i gospodarności;

52. podkreśla, że należy ocenić stan wdrożenia przez państwa członkowskie wszystkich przepisów dotyczących jednolitego rynku w szybszy i bardziej przejrzysty sposób;
53. podkreśla, że wzajemna ocena przewidziana w dyrektywie usługowej jest innowacyjnym sposobem wywierania wzajemnej presji w celu poprawy jakości transpozycji; popiera stosowanie wzajemnej oceny w odpowiednich przypadkach również w innych dziedzinach, np. w dziedzinie swobodnego przepływu towarów;
54. zachęca państwa członkowskie do regularnego przeglądu krajowych przepisów i procedur, które mają wpływ na swobodny przepływ usług i towarów, aby uprościć i zmodernizować krajowe przepisy oraz zlikwidować przypadki nakładania się przepisów; uważa, że proces kontroli prawa krajowego, stosowany na potrzeby wdrożenia dyrektywy usługowej, mógłby być skutecznym narzędziem również w innych dziedzinach, służącym likwidowaniu przypadków nakładania się przepisów i nieuzasadnionych krajowych przeszkód dla swobodnego przemieszczania się;
55. wzywa Komisję do wsparcia wysiłków podejmowanych przez sektor publiczny w celu przyjęcia innowacyjnych podejść, wykorzystywania nowych technologii i procedur oraz rozpowszechniania sprawdzonych rozwiązań w administracji publicznej, co zmniejszy biurokrację i obejmie strategie polityczne skoncentrowane na obywatelach;

III. Najważniejsze priorytety

56. zwraca się o to, by każde wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej było poświęcone ocenie stanu jednolitego rynku, która to ocena opierałaby się na procesie monitorowania;
57. wzywa Komisję do opublikowania zielonej księgi w sprawie wytycznych dotyczących konsultacji instytucji UE ze stowarzyszeniami przedstawicielskimi i społeczeństwem obywatelskim, przy czym konsultacje te powinny być szerokie, interaktywne, przejrzyste oraz powinny przynosić wartość dodaną proponowanym strategiom;
58. wzywa państwa członkowskie do opracowania i udostępnienia obywatelom tabel korelacji w odniesieniu do całego prawodawstwa w dziedzinie jednolitego rynku;
59. wzywa państwa członkowskie, by ograniczyły do końca 2012 r. deficyt transpozycji dyrektyw w sprawie jednolitego rynku do 0,5% w odniesieniu do oczekującego prawodawstwa oraz do 0,5% w odniesieniu do nieprawidłowo przeprowadzonej transpozycji prawodawstwa;
60. wzywa Komisję do przedłożenia do końca 2011 r. wniosku ustawodawczego w sprawie stosowania w UE alternatywnych metod rozstrzygania sporów oraz podkreśla, że istotne jest jego szybkie przyjęcie;
61. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

UZASADNIENIE

Wzmocnienie politycznego przywództwa i partnerstwa

Sprawozdawczyni jest przekonana, że jednym z głównych wyzwań związanych z ożywieniem jednolitego rynku jest zagwarantowanie politycznego przywództwa, zaangażowania i koordynacji. Pięćdziesiąt propozycji dotyczących ożywienia jednolitego rynku obejmuje liczne dziedziny, które należą do zakresu obowiązków kilku komisarzy i kilku komisji w Parlamencie Europejskim. Jeżeli chodzi o Radę, prace nad Aktem o jednolitym rynku prowadzi się tu w różnych konfiguracjach, których rola i skuteczność znacznie się różnią. Występują również znaczne różnice w odniesieniu do struktury i kultury organizacyjnej instytucji krajowych.

Sprawozdawczyni uważa, że rozszerzenie roli Rady ds. Konkurencyjności, zgodnie z propozycją zawartą w konkluzjach Rady w sprawie Aktu o jednolitym rynku z dnia 10 grudnia 2010 r. jest niezbędnym, lecz niewystarczającym warunkiem zagwarantowania politycznego przywództwa, zaangażowania i koordynacji.

Sprawozdawczyni jest zdania, że wskazówki pochodzące z najwyższego szczebla politycznego są niezbędne do ożywienia jednolitego rynku. Proponuje zatem, by przewodniczący Rady Europejskiej otrzymał uprawnienie do koordynacji i nadzorowania procesu ożywienia jednolitego rynku w ścisłej współpracy z przewodniczącym Komisji. Każde wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej powinno być poświęcone ocenie stanu jednolitego rynku, która to ocena byłaby oparta na procesie monitorowania pozwalającym na sprawdzenie, w jakim stopniu są osiąganymi cele pośrednie. W tym kontekście sprawozdawczyni zauważa, że prezydencja węgierska planuje już odbycie pierwszego spotkania Rady Europejskiej poświęconego kwestiom sektorowym w lutym 2011 r.¹

Sprawozdawczyni jest przekonana, że wsparcie i zaangażowanie państw członkowskich będzie miało również zasadnicze znaczenie dla ożywienia jednolitego rynku. Chwali ona państwa członkowskie za wysiłki włożone w poprawę transpozycji i wdrażania przepisów dotyczących jednolitego rynku. Stosowane przez nie metody obejmują wprowadzenie okresowych ocen systemów transpozycji, systemu punktów kontaktowych w różnych ministerstwach oraz uruchomienie systemów ostrzegawczych informujących o zbliżającym się terminie transpozycji.

Sprawozdawczyni zauważa, że państwa członkowskie mogą podjąć różne środki przed opublikowaniem dyrektywy, aby ułatwić transpozycję i wdrożenie. Środki te obejmują opracowanie planów transpozycji niezwłocznie po osiągnięciu porozumienia politycznego, wczesne określenie kompetencji oraz analizę skutków prawnych, regularne przekazywanie informacji pomiędzy departamentami odpowiedzialnymi za negocjacje a tymi zajmującymi się transpozycją oraz zaangażowanie parlamentów na wczesnym etapie negocjacji w sprawie nowego europejskiego prawa, co ułatwia transpozycję po przyjęciu danego prawa.

¹ Prezydencja węgierska planuje szczyt Rady Europejskiej w sprawie polityki energetycznej UE.

Sprawozdawczyni uważa również, że państwa członkowskie powinny określić własne priorytety i opracować własne programy zgodnie z priorytetami jednolitego rynku, aby wziąć na siebie faktyczną odpowiedzialność za jednolity rynek.

Sprawozdawczyni jest zdania, że podejście oparte na partnerstwie zaproponowane przez Komisję należy wzmocnić poprzez dwa elementy.

Po pierwsze, należy rozszerzyć partnerstwo z władzami lokalnymi i regionalnymi, tak aby obejmowało ono prócz polityki spójności również strategię polityczną w dziedzinie jednolitego rynku. Przepisy dotyczące jednolitego rynku są bardzo często wdrażane i egzekwowane przez lokalne i regionalne władze państw członkowskich. Doświadczenie z wdrażaniem dyrektywy usługowej wyraźnie pokazało, że zaangażowanie władz regionalnych i lokalnych może mieć ogromne znaczenie dla zagwarantowania właściwego wdrażania i stosowania prawodawstwa w dziedzinie jednolitego rynku.

Sprawozdawczyni zauważa, że niektóre państwa członkowskie podjęły już konkretne środki w celu rozwijania partnerstwa z podmiotami lokalnymi i regionalnymi, między innymi poprzez stworzenie specjalnych sieci łączących władze regionalne i lokalne, np. w dziedzinie zamówień publicznych czy nadzoru rynkowego.

Po drugie, sprawozdawczyni uważa, że dialog i partnerstwo jako elementy zarządzania jednolitym rynkiem należy pogłębić dzięki silniejszemu zaangażowaniu parlamentów państw członkowskich. Wejście w życie traktatu lizbońskiego daje parlamentom państw członkowskich „furtkę” do uczestnictwa w pracach nad przepisami dotyczącymi jednolitego rynku w trakcie całego cyklu legislacyjnego oraz możliwość uczestnictwa we wspólnych działaniach z Parlamentem Europejskim. Sprawozdawczyni zauważa, że zaangażowanie parlamentów państw członkowskich na wczesnym etapie prac nad wnioskiem w sprawie dyrektywy na szczeblu europejskim może przyspieszyć przyjmowanie dalszych środków transpozycyjnych na szczeblu państw członkowskich. Stała wymiana informacji z parlamentami państw członkowskich na temat postępu transpozycji mogłaby również ułatwić proces transpozycji.

Regulacja jednolitego rynku

Zdaniem sprawozdawczyni struktury i procesy zarządzania jednolitym rynkiem są zbyt złożone. Komplikuje to kwestie odpowiedzialności i działa na szkodę ogólnej skuteczności i zasadności jednolitego rynku. Sprawozdawczyni uważa, że w procesie dalszego rozwoju zarządzania jednolitym rynkiem należy nadać większą wagę zasadzie przejrzystości i odpowiedzialności.

Sprawozdawczyni jest zdania, że bardziej ukierunkowane podejście do wyboru instrumentów legislacyjnych, w zależności od charakterystyki prawnej i merytorycznej postanowień, które mają zostać wdrożone, przyczyniłoby się do bardziej przejrzystego środowiska regulacyjnego i ograniczyłoby koszty związane z transpozycją.

Sprawozdawczyni podkreśla, że na mocy art. 4 ust. 3 TUE państwa członkowskie są zobowiązane do ułatwiania wykonania zadania Komisji, jakim jest dopilnowanie, by

postanowienia wynikające z traktatów i środki podejmowane przez instytucje były stosowane. W związku z tym państwa członkowskie powinny przedstawiać Komisji jasne i dokładne informacje dotyczące wdrażania dyrektyw.

Zdaniem sprawozdawczynie państwa członkowskie powinny zapewnić – w odniesieniu do wszystkich dyrektyw dotyczących jednolitego rynku – tabele korelacji zawierające wykaz przepisów krajowych, które transponują postanowienia zawarte w dyrektywach do krajowego systemu prawnego oraz udostępnić je obywatelom (propozycja nr 47 Aktu o jednolitym rynku).

Mechanizmy koordynacji administracyjnej i rozwiązywania problemów

Sprawozdawczynie popiera propozycję nr 45 zawartą w Akcie o jednolitym rynku, która ma na celu dalsze rozwijanie współpracy administracyjnej pomiędzy państwami członkowskimi poprzez system wymiany informacji na rynku wewnętrznym, który mógłby zostać rozszerzony na inne dziedziny polityki, na przykład handel elektroniczny i zamówienia publiczne.

Zdaniem sprawozdawczynie nasilone kontakty pomiędzy władzami państw członkowskich odpowiedzialnymi za kwestie jednolitego rynku nie tylko pomagają rozwiązać bezpośrednie problemy z wdrażaniem konkretnych dyrektyw, lecz również przyczyniają się do budowania wzajemnego zaufania między władzami państw członkowskich oraz do bardziej realnego jednolitego rynku w perspektywie długoterminowej (europejski wymiar administracji publicznej w państwach członkowskich).

Sprawozdawczynie zauważa, że istnieje wiele mechanizmów informowania o jednolitym rynku i rozwiązywania problemów, które mają za zadanie pomagać obywatelom i przedsiębiorcom. Proponuje ona, by Komisja i państwa członkowskie skoordynowały i w odpowiednich przypadkach skonsolidowały punkty kompleksowej obsługi zajmujące się udzielaniem informacji i rozwiązywaniem problemów (propozycje nr 49 i 50 Aktu o jednolitym rynku).

Sprawozdawczynie popiera wzmocnienie nieformalnych narzędzi rozwiązywania problemów, zwłaszcza sieci SOLVIT. Jej zdaniem Komisja powinna wzmocnić SOLVIT zgodnie ze sprawozdaniem Parlamentu w sprawie SOLVIT-u z dnia 2 marca 2010 r. (2009/2138(INI)).

Sprawozdawczynie proponuje także, by państwa członkowskie i Komisja dążyły do rozwijania punktów kompleksowej obsługi, za pośrednictwem których ta sama grupa docelowa może uzyskać wszelkie niezbędne informacje, np. dotyczące prowadzenia określonej działalności. W tym kontekście proponuje ona, by pojedyncze punkty kontaktowe na mocy dyrektywy usługowej udzielały również informacji na temat obowiązującego systemu podatkowego.

Egzekwowanie

Sprawozdawczynie jest zdania, że postępowanie w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego powinno pozostać kluczowym narzędziem gwarantującym

funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Zachęca ona Komisję do skrupulatnego stosowania postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom, w przypadkach gdy przedprocesowe mechanizmy rozwiązywania problemów nie spełniają swojej roli, przy pełnym wykorzystaniu zmian wprowadzonych art. 260 TFUE, które mają na celu uproszczenie i przyspieszenie procedury nakładania kar finansowych w kontekście postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom.

Sprawozdawczyni uważa ponadto, że niedawne orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości daje Komisji nowe możliwości postępowania w przypadkach „ogólnych i systemowych” naruszeń przepisów dotyczących jednolitego rynku przez państwa członkowskie. Tradycyjnie Komisja skupiała się na wnoszeniu skarg na podstawie poszczególnych zdarzeń. Jednak w sprawie *Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii*¹ Trybunał dopuścił możliwość, by Komisja wszczyła postępowanie przeciwko państwu członkowskiemu nie tylko z powodu konkretnych przypadków łamania prawa UE, lecz również z powodu „ogólnego i systemowego uchybienia” przez państwo członkowskie zobowiązaniom wynikającym z prawa UE. Zamiast powołania się na konkretne zdarzenia Komisja dążyła do wykazania „systemowo wadliwych praktyk administracyjnych” i utrzymywała, że Irlandia systematycznie uchybiała zobowiązaniom wynikającym z dyrektywy w sprawie odpadów.

Z pojęciem „ogólnego i systemowego uchybienia” wiążą się dwie istotne konsekwencje. Po pierwsze, Komisja może w postępowaniach przed Trybunałem przytaczać nowe przykłady uchybień danym zobowiązaniom wynikającym z prawa UE. Po drugie, państwo członkowskie, wobec którego Trybunał orzekł, że dopuściło się uchybienia, musi nie tylko naprawić to uchybienie, lecz przede wszystkim także zmienić swoją praktykę administracyjną.

Sprawozdawczyni uważa, że pojęcie „ogólnego i systemowego uchybienia” może stanowić przyczynek do skuteczniejszego egzekwowania zobowiązań na mocy przepisów w sprawie jednolitego rynku w dziedzinach, takich jak zamówienia publiczne.

Sprawozdawczyni sugeruje, że należy włożyć więcej pracy nie tylko w zagwarantowanie terminowej transpozycji, lecz również wzmóc wysiłki na rzecz zapewnienia jej prawidłowości. Sprawozdawczyni proponuje, by państwa członkowskie dążyły do ograniczenia do 2012 r. deficytu transpozycji dyrektyw w sprawie jednolitego rynku do 0,5%, przy uwzględnieniu zarówno nieprzeprowadzonych, jak i nieprawidłowych transpozycji.

Zauważa ona, że formalne postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego zazwyczaj trwają długo (średni czas do rozstrzygnięcia takiego postępowania wynosi od 28 miesięcy w krajach UE 15 do 16 miesięcy w krajach UE 12). Wzywa ona Komisję do wprowadzenia dwunastomiesięcznego poziomu odniesienia dla maksymalnego średniego czasu rozpatrywania uchybień.

Sprawozdawczyni zauważa, że w przypadkach, gdy Trybunał orzekł, że określone państwo członkowskie uchybiło ciążącym na nim zobowiązaniom, władze krajowe potrzebują średnio 17,7 miesiąca, aby wykonać orzeczenie Trybunału. Wzywa ona Komisję do zaproponowania poziomu odniesienia dotyczącego wykonywania przez państwa członkowskie orzeczeń

¹ Sprawa C-494/01, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii, [2005] Zb.Orz. s. I-3331.

Trybunału Sprawiedliwości.

Monitorowanie, ocena i modernizacja

Sprawozdawczyni jest zdania, że właściwe zarządzanie jednolitym rynkiem może opierać się jedynie na wysokiej jakości informacjach na temat funkcjonowania jednolitego rynku. Należy stosować odpowiednie instrumenty do monitorowania i oceny jednolitego rynku, aby połączyć różne etapy cyklu tworzenia polityki, od projektu do wdrożenia.

Sprawozdawczyni zachęca Komisję do prac nad rozwojem narzędzi monitorowania rynku w oparciu o doświadczenia ze skutecznymi narzędziami, w tym inspekcjami. Uważa ona, że należy priorytetowo potraktować doskonalenie metodologii, wskaźników i gromadzenia danych, przy jednoczesnym przestrzeganiu zasad praktyczności i gospodarności.

Sprawozdawczyni jest zdania, że państwa członkowskie powinny bardziej się angażować w ocenę i monitorowanie przepisów dotyczących jednolitego rynku. W szczególności zachęca ona państwa członkowskie do regularnej oceny prawodawstwa w dziedzinie jednolitego rynku i przeglądu krajowych przepisów i procedur, które mają wpływ na swobodny przepływ usług i towarów, aby uprościć i zmodernizować krajowe przepisy oraz zlikwidować przypadki nakładania się przepisów.

16.2.2011

OPINIA KOMISJI ZATRUDNIENIA I SPRAW SOCJALNYCH

dla Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów

w sprawie zarządzania i partnerstwa na jednolitym rynku
(2010/2289 (INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Jürgen Creutzmann

WSKAZÓWKI

Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych zwraca się do Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. zauważa, że rynek wewnętrzny, stanowiący podstawę projektu europejskiego i fundament trwałego dobrobytu w UE, wymaga wsparcia ze strony wszystkich podmiotów;
2. z zadowoleniem przyjmuje podejście Komisji, zgodnie z którym podstawą ożywionego jednolitego rynku jest dialog i partnerstwo, i domaga się zwiększonych wysiłków wszystkich zainteresowanych stron w celu zagwarantowania realizacji tego podejścia, dzięki czemu jednolity rynek może całkowicie spełniać swoją rolę, promując wzrost i gospodarkę rynkową o wysokiej konkurencyjności;
3. jest zdania, że postęp na rynku wewnętrznym nie powinien opierać się na stosowaniu najniższego wspólnego mianownika; zachęca zatem Komisję do objęcia przewodnictwa i wystąpienia z odważnymi propozycjami; zachęca państwa członkowskie do stosowania metody wzmocnionej współpracy w obszarach, w których nie da się osiągnąć porozumienia 27 państw, jak ma to obecnie miejsce w przypadku patentów, inne państwa mogłyby dołączyć do tych wszczętych już inicjatyw na późniejszym etapie;
4. zaleca Komisji, aby przeprowadziła niezależne badanie w ramach propozycji nr 48 w celu określenia 20 najważniejszych przyczyn niezadowolenia i frustracji związanych z jednolitym rynkiem, z którymi obywatele mają do czynienia każdego dnia, zwłaszcza w odniesieniu do handlu elektronicznego, transgranicznej opieki medycznej i wzajemnego uznawania kwalifikacji zawodowych;

5. uważa, że należy ukończyć tworzenie pozbawionego barier i konkurencyjnego rynku wewnętrznego, aby zaoferować konkretne korzyści pracownikom, studentom, emerytom i rencistom lub ogólnie obywatelom oraz przedsiębiorstwom, w szczególności MŚP, w ich codziennym życiu;
6. jest zdania, że dobre rządy oraz pewność prawa odgrywają istotną rolę w osiągnięciu ekonomicznych i społecznych celów jednolitego rynku, włączając swobodny przepływ pracowników, jak również wspieranie wysokiego poziomu zatrudnienia, zapewnienie odpowiedniej ochrony socjalnej, walkę z wykluczeniem społecznym, wysoki poziom kształcenia i szkolenia oraz możliwość przenoszenia uprawnień emerytalnych i rentowych;
7. podkreśla, że szczególną uwagę należy poświęcić właściwemu egzekwowaniu przepisów w dziedzinie zdrowia i bezpieczeństwa oraz innych przepisów socjalnych, na przykład dotyczących czasu pracy;
8. uznaje istotną rolę EURES-u w ułatwianiu swobodnego przepływu pracowników w Unii oraz w zapewnianiu ścisłej współpracy pomiędzy krajowymi służbami zatrudnienia; wzywa państwa członkowskie do rozpowszechniania wśród opinii publicznej wiedzy na temat tej użytecznej sieci służb, aby umożliwić większej liczbie obywateli UE pełne korzystanie z możliwości zatrudnienia w całej UE;
9. podkreśla ważną rolę sieci wsparcia, takich jak SOLVIT i Europejskie Centra Konsumentów, w tworzeniu jednolitego rynku pracy dla europejskich obywateli i przedsiębiorstw; uważa, że sieć SOLVIT jest najbardziej potrzebna zwłaszcza MŚP; wyraża ubolewanie, że wiele zainteresowanych podmiotów nie zna sieci SOLVIT oraz że nie ma ona statusu, na jaki zasługuje; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań w celu zaradzenia tej sytuacji;
10. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje ogłoszony przez Komisję zamiar dalszego promowania punktów kompleksowej obsługi, skupiających wszystkie istniejące usługi w jednym punkcie dostępu i oferujących obywatelom i przedsiębiorcom informacje oraz wsparcie w zakresie ich praw na jednolitym rynku oraz praktyczne informacje dotyczące przepisów i procedur krajowych; wzywa państwa członkowskie do informowania społeczeństwa o punktach kompleksowej obsługi i oferowanych przez nie usługach;
11. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji dotyczącą opracowania strategii służącej szerszemu stosowaniu systemu wymiany informacji na rynku wewnętrznym oraz zintegrowaniu go z innymi sieciami w celu zwiększenia efektywności współpracy administracyjnej i lepszego wdrażania prawodawstwa w dziedzinie rynku wewnętrznego;
12. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji dotyczącą stosowania alternatywnych metod rozwiązywania sporów w UE; wyraża ubolewanie z powodu coraz bardziej powszechnej praktyki prowadzenia sporów sądowych w dziedzinie stosunków pracy, co poważnie zagraża utrzymaniu równowagi pomiędzy partnerami społecznymi w Europie oraz – jeśli pozwolimy na dalszy rozwój tej praktyki – może spowodować destabilizację, a nawet niepokoje społeczne; wzywa Komisję do rozszerzenia zakresu alternatywnych metod rozwiązywania sporów o spory transgraniczne w kwestiach związanych z pracą;

13. podkreśla znaczenie większego i wcześniejszego zaangażowania zainteresowanych stron w opracowywanie, przyjmowanie, wprowadzanie w życie oraz kontrolowanie działań podjętych w celu pobudzania wzrostu i zwiększania praw obywatelskich na jednolitym rynku; zauważa, że wiele środków proponowanych w Akcie o jednolitym rynku należy do zakresu kompetencji władz krajowych lub samorządowych, a zatem będzie wymagało ich aktywnego zaangażowania na wszystkich etapach; podkreśla również, że dialog z partnerami społecznymi i społeczeństwem obywatelskim ma podstawowe znaczenie dla przywrócenia zaufania do jednolitego rynku; oczekuje na nowe i odważne pomysły Komisji dotyczące sposobów faktycznego udoskonalenia tego dialogu; domaga się zaangażowania partnerów społecznych i przeprowadzania z nimi konsultacji w sprawie wszelkich odnośnych przepisów prawnych w dziedzinie jednolitego rynku, które mają wpływ na rynek pracy;
14. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ścisłej współpracy z partnerami społecznymi, szczególnie przy wprowadzaniu w życie i egzekwowaniu prawodawstwa stanowiącego podstawę projektu jednolitego rynku; zwraca się do Komisji o zaproponowanie konkretnych środków służących ich aktywnemu i skutecznemu zaangażowaniu oraz do wspierania i zachęcania ich do dzielenia się wiedzą, doświadczeniami i najlepszymi praktykami w tych dziedzinach;
15. ubolewa, że w komunikacie w sprawie Aktu o jednolitym rynku nie nadano większego znaczenia władzom lokalnym, które odgrywają zasadniczą rolę na jednolitym rynku na szczeblu gospodarczym i społecznym; przypomina, że protokół nr 26 załączony do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej gwarantuje szeroki zakres uprawnień dyskrecjonalnych organów krajowych w zakresie organizowania, zarządzania i finansowania usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym; zwraca się do Komisji o podjęcie inicjatyw w celu zagwarantowania stosowania tego protokołu;
16. uważa, że Komisja powinna zapisać prawa podstawowe we wszystkich aktach prawnych dotyczących jednolitego rynku; jest zdania, że zagwarantowano by w ten sposób, że realizowanie podstawowych wolności gospodarczych na jednolitym rynku nie naruszy prawa do prowadzenia sporów zbiorowych i prawa do strajku, które zapisano w ustawodawstwie krajowym;
17. podkreśla istotny wkład małych i średnich przedsiębiorstw w tworzenie miejsc pracy oraz wzrostu, zwraca się zatem do Komisji o usunięcie barier w tworzeniu nowych MŚP oraz o pobudzanie przedsiębiorczości;
18. uważa, że „dobre zarządzanie” jednolitym rynkiem musi obejmować poszanowanie i wzmacnianie roli instytucji doradczych istniejących na szczeblu europejskim, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów, rad dialogu sektorowego i przedstawicieli pracowników oraz konsumentów;

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	14.2.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 31 - : 5 0 : 13
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Regina Bastos, Edit Bauer, Jean-Luc Bennahmias, Pervenche Berès, Mara Bizzotto, Philippe Boulland, Milan Cabrnoch, David Casa, Alejandro Cercas, Ole Christensen, Derek Roland Clark, Sergio Gaetano Cofferati, Marije Cornelissen, Tadeusz Cymański, Karima Delli, Proinsias De Rossa, Frank Engel, Sari Essayah, Richard Falbr, Ilda Figueiredo, Thomas Händel, Marian Harkin, Roger Helmer, Liisa Jaakonsaari, Danuta Jazłowiecka, Martin Kastler, Ádám Kósa, Patrick Le Hyaric, Veronica Lope Fontagné, Olle Ludvigsson, Elizabeth Lynne, Thomas Mann, Elisabeth Morin-Chartier, Siiri Oviir, Rovana Plumb, Konstantinos Poupakis, Sylvana Rapti, Licia Ronzulli, Elisabeth Schroedter, Joanna Katarzyna Skrzydlewska, Jutta Steinruck, Traian Ungureanu
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Raffaele Baldassarre, Françoise Castex, Jelko Kacin, Ria Oomen-Ruijten, Evelyn Regner, Emilie Turunen
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Catherine Bearder

1.3.2011

OPINIA KOMISJI PRAWNEJ

dla Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów

w sprawie zarządzania i partnerstwa na jednolitym rynku
(2010/2289 (INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Klaus-Heiner Lehne

WSKAZÓWKI

Komisja Prawna zwraca się do Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. z zainteresowaniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie Aktu o jednolitym rynku i proponowane w nim globalne podejście zmierzające do przywrócenia równowagi na jednolitym rynku pomiędzy przedsiębiorstwami i obywatelami oraz osiągnięcia poprawy demokratyczności i przejrzystości procesu podejmowania decyzji; podkreśla, że takie podejście zmierza do zagwarantowania jak największej równowagi pomiędzy propozycjami zawartymi w trzech częściach komunikatu;
2. zwraca uwagę, że alternatywny system rozwiązywania sporów (ADR) powinien oferować możliwość szybkiego pozasądowego rozwiązywania sporów, i uznaje ADR za efektywny środek udzielający dostępu do wymiaru sprawiedliwości oraz za skuteczną alternatywę dla mechanizmów dochodzenia roszczeń zbiorowych;
3. wzywa Komisję, by zapewniła dostępność ADR zarówno dla konsumentów, jak i przedsiębiorstw dochodzących swoich praw, m.in. w ramach jakiegokolwiek przyszłego wniosku w obszarze europejskiego prawa umów;
4. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji rozpoczęcia publicznych konsultacji w sprawie europejskiego podejścia do roszczeń zbiorowych i sprzeciwia się wprowadzeniu systemu dochodzenia roszczeń zbiorowych wzorującego się na modelu amerykańskim, który zawiera silne zachęty ekonomiczne, by zaskarżać przed sądem nieuzasadnione roszczenia;

5. przypomina, że jakiegokolwiek europejskie podejście musi być zgodne ze stanowiskiem Parlamentu wyrażonym w rezolucji z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie białej księgi dotyczącej roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej, i zdecydowanie podkreśla, że Parlament musi uczestniczyć w ramach zwykłej procedury ustawodawczej we wszelkich inicjatywach legislacyjnych z zakresu dochodzenia roszczeń zbiorowych;
6. podkreśla potrzebę sporządzenia tablic korelacji umożliwiających ocenienie poprawności transpozycji przepisów jednolitego rynku oraz zauważa, iż może się zdarzyć, że Parlament w przyszłości nie włączy do porządku obrad sprawozdań w sprawie kompromisowych tekstów przyjętych z Radą, jeśli takie tablice nie zostaną zapewnione;
7. wzywa państwa członkowskie do ostatecznego uznania tabeli korelacji dotyczących wdrażania przepisów tak, aby braki legislacyjne były łatwiej dostrzegalne;
8. podkreśla, że na poprawnym zastosowaniu, transpozycji i egzekwowaniu prawa UE skorzystają zarówno konsumenci, jak i przedsiębiorstwa, i zachęca Komisję do wykorzystania wszystkich uprawnień, jakimi dysponuje na mocy traktatów, do egzekwowania przepisów jednolitego rynku;
9. jest zdania, że inicjatywy podejmowane przez pojedyncze państwa członkowskie nie mogą być skuteczne bez skoordynowanych działań na szczeblu UE i że zasadnicze znaczenie ma przemawianie przez Unię Europejską jednym silnym głosem i wdrażanie wspólnych działań; solidarność, na której opiera się europejski model gospodarki społecznej, oraz koordynacja reakcji krajowych miały kluczowe znaczenie dla uniknięcia stosowania przez pojedyncze państwa członkowskie krótkoterminowych środków protekcjonistycznych; wyraża obawę, że powrót protekcjonizmu gospodarczego na szczeblu krajowym doprowadziłby najprawdopodobniej do fragmentacji rynku wewnętrznego i zmniejszenia konkurencyjności, w związku z czym należy go unikać; jest zaniepokojony faktem, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy może być wykorzystany do uzasadnienia przywrócenia środków protekcjonistycznych w różnych państwach członkowskich, podczas gdy spadek koniunktury wymaga zastosowania wspólnych mechanizmów ochronnych;
10. jest zdania, że postęp na rynku wewnętrznym nie powinien opierać się na stosowaniu najniższego wspólnego mianownika; zachęca zatem Komisję do objęcia przewodnictwa i wystąpienia z odważnymi propozycjami; zachęca państwa członkowskie do stosowania metody ściślejszej współpracy w obszarach, w których nie da się osiągnąć porozumienia 27 państw; inne państwa mogłyby dołączyć do tych wszczętych już inicjatyw na późniejszym etapie;
11. przypomina, że art. 14 TFUE wzywa Parlament Europejski i Radę do określenia w drodze rozporządzeń zasad i warunków, które pozwolą usługom świadczonym w ogólnym interesie gospodarczym (SGEI) „wypełniać ich zadania”; ubolewa, że w komunikacie w sprawie Aktu o jednolitym rynku nie nadano większego znaczenia władzom lokalnym, które odgrywają zasadniczą rolę na szczeblach gospodarczym i społecznym rynku wewnętrznego; przypomina, że protokół nr 26 załączony do TFUE gwarantuje szeroki zakres uprawnień uznaniowych w zakresie świadczenia, zlecenia i organizowania SGEI, i wzywa Komisję do zagwarantowania zastosowania tych przepisów Traktatu;

12. zauważa gotowość Komisji do skuteczniejszego wspierania dialogu społecznego i poprawy przejrzystości procesu podejmowania decyzji oraz zwiększenia ich demokratyczności; podkreśla potrzebę wspierania tej gotowości inicjatywami podejmowanymi z partnerami społecznymi, aby powstały europejskie ramy planowanej z wyprzedzeniem restrukturyzacji przemysłu;
13. uważa, że „dobre administrowanie” jednolitym rynkiem musi respektować rolę dwóch instytucji doradczych istniejących na szczeblu europejskim – Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – a także partnerów społecznych

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	28.2.2011
Wynik głosowania końcowego	+: 17 -: 0 0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Raffaele Baldassarre, Sebastian Valentin Bodu, Françoise Castex, Christian Engström, Klaus-Heiner Lehne, Antonio Masip Hidalgo, Alajos Mészáros, Bernhard Rapkay, Evelyn Regner, Francesco Enrico Speroni, Alexandra Thein, Cecilia Wikström, Tadeusz Zwiefka
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Piotr Borys, Sergio Gaetano Cofferati, Sajjad Karim, Eva Lichtenberger, Toine Manders

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	16.3.2011
Wynik głosowania końcowego	+ : 24 - : 1 0 : 12
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Pablo Arias Echeverría, Cristian Silviu Buşoi, Lara Comi, Anna Maria Corazza Bildt, António Fernando Correia De Campos, Jürgen Creutzmann, Evelyne Gebhardt, Louis Grech, Małgorzata Handzlik, Iliana Ivanova, Philippe Juvin, Sandra Kalniete, Eija-Riitta Korhola, Kurt Lechner, Hans-Peter Mayer, Mitro Repo, Robert Rochefort, Zuzana Roithová, Heide Rühle, Matteo Salvini, Christel Schaldemose, Andreas Schwab, Catherine Stihler, Eva-Britt Svensson, Róza Gräfin von Thun und Hohenstein, Kyriacos Triantaphyllides, Emilie Turunen, Bernadette Vergnaud
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Pascal Canfin, Ashley Fox, María Irigoyen Pérez, Morten Løkkegaard, Emma McClarkin, Konstantinos Poupakis, Olga Sehnalová
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Luís Paulo Alves, Ivo Strejček